

●● 31. výročný potlach TO Dixon a Arkansas

Bola sobota, svietilo slnko, trochu fúkalo - počasie celkom ušlo. Tak som sadol do nášho veterána, cestou vyzdvihol kamaráta Hombrého a vyrazili sme smer Košarisko. Cesta plynula, postupne sme opustili mesto, potom mestečko Stupava, aj obec Borinka. Preplávali sme kameňolom a pomaly dorazili do cieľa. Prvá zastávka, po zdaní Gama – parbatu (štvernožkový kopec), bola Game farm. Tu na nás čakali kamaráti Bero, Jašter a Sergej. Po vydýchaní sme už v päťici pokračovali k Bojovým vlkom, kde boli ďalší kamaráti. Odtiaľ sme sa už rúbaniskom presunuli na Poslednú zastávku, na potlach. Zábava bola v plnom prúde, Pekaringo vyhrávalo, podával sa výborný guláš kamaráta Cigánku a pivo. Ľudí pomaly pribúdalo, aj gitarových hráčov. Po zotmení sa všetci presunuli k zapáleniu výročného ohňa. Po zapálení a minúte ticha za

kamarátov, čo už nie sú medzi nami šerif osady Dixon Gompere poďakoval kamarátom, ktorí pomáhali pri organizácii, vymenoval pekelníka a nariadil voľnú zábavu. Postupne sa aj ochladilo, všetci sústredení okolo ohňa spievali, debatovali a bavili sa určite až do skorého rána. Nám však povinnosti ďalšieho dňa už nedovolili dlho

ostať, tak chtiac, nechtiac museli sme sa pomaly pobrať chodníkom naspäť k veteránu. Ešte sme sa na chvíľu zastavili u Janky v Zapadnutom kúte a potom už cestou necestou zasa do mesta...

Rozhľadák, (prevzaté z ahojahoj.szm.com, foto Džipo)

●● I. výročný oheň OZ Priatelia lesa

OZ Priatelia lesa je občianskym združením založením v roku 2003, ktoré združuje 6 dnes už legendárnych trampských osád v Modre a okolí :TO Čierny Medveď, TO Geronimo (Pardáre), TO Biela Hviezda, TO Pavučina, TO Manitoba a TO Brezička. Osady združujú cez 40 aktívnych vyznávačov života v nedotknutej prírode, ktorí okrem tradičných potlachov, výročných ohňov, pochodov a čistenia studničiek, aktívne

vypomáhajú tiež LESOM MODRA, sro so zalesňovaním, zhotovovaním oplotenia proti zveri, likvidáciou nefunkčných oplotení, uhadzovaním haluziny, a to v celkovom rozsahu 400 hodín ročne. Kamaráti sa pri neokrúhlom 13. výročí založenia združenia rozhodli, že zorganizujú svoj prvý výročný oheň, ktorý sa tento rok konal v dňoch 21.-22. mája na osade Čierny Medveď. O skvelý divinový guláš sa postaral kamarát Červík - šerif osady Manitoba, s výrobou faklí pomohol kamarát Lukke, zásobovanie proviantom v podaní piva Perštejn a kofoly zaistili kamaráti Kint'o, Art'o a Čičo. V piatok v podvečer sme dorazili na flek a chystali drevo na pagodu. V sobotu ráno, bolo krásne počasie, leto sa už neodbytné hlásilo v podobe slnečnej bledomodrej oblohy. Červíkovi s prípravou guláša, pomáhal Čičo. My ostatní sme upratovali okolie budy a čistili osadný flek. Postupne dochádzali aj ďalší kamaráti a vlajkový stožiar sa zaplňal osadnými vlajkami jednotlivých členov združenia. Najväčšiu

radosť s nádherného letného dňa mali deti osadníkov. Behali po okolitých kopcoch a uplatnili tak tradičnú hlášku z legendárnej českej komédie „S tebou mňa baví svet“ - „Hrajeme si na schovku a táta říkal, že koho neuvidí celý den, ten dostane medaili.“ Deťúrence teda behali po kopcoch a my sme čakali na dodávku bomby s CO2, aby sa pivo a kofola, obe chladené v potoku, dali dôstojne čapovať. Toto sa udialo krátko po dvanástej, kedy prišiel s pipami kamarát Kint'o. To už ale Červík zvolával všetkých na guláš. Bol vynikajúci, daniel so srncom, jemne pikantný so zemičkami, dával tušiť že ho Červo nevaril po prvý krát. Nie, nebol to orientálny guláš, ten psík sa nevolal sultán ☺. Po dobrom obede sme sa partia v zložení: Janči, Demizón Polo a Peťo vydali na osadu Biela Hviezda, aby sme skontrolovali či je na tejto búde všetko ok. Cestou späť sme míňali Čermáčku, ktorá bola okrem rozkvitnutých kvetov obsypaná aj turistami, ktorí tu trávili prvý skutočne letný večer. Ale to už sa blížila 18. hodina, kedy zaznela legendárna veta: „Volám oheň“ a šerifka osady Čierny Medveď Anička zapálila výročný oheň, na ktorý sa už tešili

všetky deti a my dospelí samozrejme tiež. Predseda združenia kamarát Art'ó všetkých privítal a vyhlásil minútu ticha. Po dôstojnej spomienke na kamarátov, ktorí odišli na večný vander sa rozbehla voľná zábava, hra na gitarke, kde sa vyznamenali kamaráti: Červík, Boleň a Ilém, Ten dorazil až okolo ôsmej večer priamo z hlavného mesta, aby takto svojou účasťou podporil náš prvý výročný oheň. Trampská pieseň sa ešte dlho do noci niesla údolím, ožiareným pagodovým ohňom, z ktorého lietali iskry a nad tým všetkým sa črtala nočná obloha posiatá žiariacimi hviezdami. Poslední mohykáni vydržali tak do pol jednej ráno a už teraz môžeme skonštatovať, že bolo vynikajúco a kto tu nebol môže banovať. O rok znova vzplanie výročný oheň, teraz u kamaráta Červíka na Manitobe, kde sa už všetci tešíme, najmä na jeho vynikajúci divinový gulášik.

Kamarát Art'ó, predseda OZ Priatel'ia lesa (redakčne krátené)

NAPÍSAĽI STE NÁM

♣♣ ...DOMA NAJLEPŠIE...

Sme najslobodnejšou krajinou na svete. Po prečítaní mojich postrehov trampa – turistu to budete konštatovať so mnou.

Nôž – v Nemecku nesmiete mať nôž, ktorého čepeľ presahuje 10 cm, alebo zatvárací 8,5 cm. V Rakúsku môžete mať u seba nôž len vtedy, ak sa preukážete, že ste poľovník a idete na poľovačku. V Belgicku a v Luxemburgu nesmiete mať u seba nôž aj keby to bol len príborový. Vo V. Británii a Írsku sa podľa zákona Offensive Weapon nielen zakazuje nosenie všetkých druhov nožov a zbraní (dokonca aj vzduchovky a nič čo sa nožu podobá vrátane nožníc).

Pokiaľ si povieť, že vyrazíme na západ **trampovať**, **opekat'** si špekáčiky, hrať na **gitaru** a **spievať**, tak na to rýchlo zabudnite! Okrem našich dvoch štátov (CZ a SK) je to nemožné v USA a Kanade. Dá sa to iba po udelení špeciálneho povolenia. Hrať na gitaru a spievať v lese je zakázané takmer na celom svete dokonca aj v ruskej tajge. Keď vchádzate do kanadského pralesa Algoquin Park musíte hudobné nástroje a zbrane odložiť u správcu.

V niektorých štátoch by sa teoreticky aj dalo, ale každý meter pôdy, lesa, potôčik, lúka niekomu patrí a bez povolenia majiteľa tam nesmiete vkročiť. Niekedy je tam lebka so skríženými hnátmi. V Nemecku sú **maskáče** považované za uniformu a bez povolenia ministerstva obrany ich nesmiete nosiť. Keď niekoho budete počuť nadávať, že to u nás stojí za .... dajte mu prečítať tieto riadky. Môžem to potvrdiť z vlastnej skúsenosti. V roku 1991 som bol vo Švajčiarsku. V skrinke v aute som mal vystreľovací nôž, ktorý

sme používali na krájanie chleba. Pri vstupe mi ho colník po podrobnej prehliadke našiel. Dostal som pokutu 120 FRS, pričom v každej trafike sa tento nôž dal kúpiť. Dopadol by som rovnako aj pri obyčajnom noži. Väčšiu pokutu by som mohol vtedy dostať iba za „strassen prostitution“ - 250 FRS. Tvrdil som, že toľko nemám, no o chvíľu prišiel policajt a doniesol moju peňaženku, ktorú našiel v aute. Asi ho colník zavolať na nás ako na nebezpečných recidivistov. Záverom len toľko: Buďme radi, že sa môžeme tešiť z pobytu v prírode a želajme si, aby sa k nám tieto západné vymoženosti nedostali. Kapitalisti sú už aj u nás.

Jaro Ježek

♣♣ Pátranie po Tomovi Nebraskovi

Začiatkom apríla poslal Šaman – Myšina mail:

Kamaráti brňáci, keď viete niekto o osudoch TO Nebraska (Rožnov p/Radhoštem) na čele so šerifom Tomom (Pravoš Jurečka), cenil by som akúkoľvek hlášku. Kedysi som mu pomáhal stavať chajdu na Prostrednej Bečve, potom sme sa vzájomne stratili. Tom bol klasickým trampom – exotom (žiaľ, už pred rokmi som od kohosi počul, že je dávno na večnom vandri). Mám ešte pár fotiek, medzi nimi sú najvzácnejšie zo Štrbského plesa z augusta 1952. Vtedy sa nás na veľkom letnom vandri zišlo asi 15. Spoločne sme stopovali nákladiaky, vie si to dnes niekto predstaviť? Po návšteve Slovenského raja

sme sa na noc usadili na Š. plese vo vtedajšej prezliekarni (blízko pri východnom brehu bol mini-ostrov - veľký šutrák, tam sme si spravili táborák), kde bola aj požičovňa pramič.

Správca nám k tomu dal súhlas, Tom ho za to promptne vymenoval za „kapitána Flinta“ a keď nám zadarmo zapožičal na celú noc pár pramič, povýšil ho na admirála. Ešte pred týmto vandrom sme s asi ôsmymi ďalšími kamarátmi Tomovi pomáhali stavať zrub na Prostrednej Bečve. Tom mal len súhlas lesov na stavbu, pár šutrákov na základy, neošúpanú smrekovú tyčovinu, klince a pár nástrojov. Ja som bol jedným z najmladších, preto som dostal šúpacie „tešle“. Squaws sa starali o žrádlo a chajda za pár dní stála. Tom hneď presídlil na verandu aj svoj pekný totem.